

[Formanden.]

I den Anledning har jeg undersøgt Forholdet, og det viser sig, at man tidligere ikke krævede Forretningsordenens Bestemmelser nøje overholdt, og at det var i Henhold til denne Tradition, at den daværende Formand ikke afviste den paagældende Dagsorden, ligesom de to andre Dagsordener, der samtidig var stillet, heller ikke i strengeste Forstand opfyldte Forretningsordenens Bestemmelser. Men det er selvfølgelig den til enhver Tid siddende Formand, der maa fortolke Forretningsordenen, og naar Formanden har givet Tilsladelse til, at en Sag kommer til Behandling, kan det ikke siges at være sket paa et ulovligt Grundlag.

I øvrigt vil jeg, da vi har diskuteret dette Spørgsmaal, som atter skal til Behandling, anmode de følgende Talere om at fatte sig saa kort som muligt.

Forslagsstilleren (Holstein): Det Forslag til Beslutning, som jeg hermed skal tillade mig at anbefale Tinget til Vedtagelse, har til Formaal at fremkalde en Tilkendegivelse fra Tinget af, at de Forhold vedrørende Landmandsbankudvalgene og Landmandsbankhonorarerne til disse Udvalg, som behandlede forleden, hverken kan sanktioneres af Tinget eller vil blive tolereret af Tinget.

Ved Finanslovens anden Behandling havde jeg, efter at mit Forslag til Dagsorden var kendt stridende mod Forretningsordenen, det Indtryk, at det var umuligt at faa en positiv Tilkendegivelse af Tinget frem uden enten at stille en Dagsorden, som vilde medføre, at Finanslovsforslaget bortfaldt — og en saadan Fremgangsmaade ønskede jeg ikke at forsøge —, eller ogsaa efter Forhandlingerne stille en Interpellation, efterfulgt af en Dagsorden, en Interpellation, med Hensyn til hvilken det efter Forretningsordenen var Ministeriets Sag at afgøre, naar det vilde tage imod den, og saa havde vi faaet hele Diskussionen op igen med Interpellation og ny Dagsorden. Den Vej ønskede jeg heller ikke at gaa. Derfor udtalte jeg umiddelbart efter Mødet, da forskellige Blades Repræsentanter kom og spurgte mig, hvad jeg nu vilde gøre, at jeg mente, der for mig ikke var videre at foretage i Sagen, og at jeg maatte slaa mig til Taals med, at jeg i Realiteten havde faaet udtalt, hvad jeg ønskede at bemærke om dette Spørgsmaal. Men som ærede Medlemmer vil erindre, udtalte jeg to Gange under Finanslovforhandlingen, at jeg synes, disse Forhold er af en saadan Art, at Tinget

skylder Befolkningen at vise sit Ansigt usminket i disse Principsspørgsmaal, og endvidere, at vi ikke kan staa som Tillidsmænd for Befolkningen i offentlige Anliggender, hvis vi ikke i Forhold som disse paa den ene eller den anden Maade, under den ene eller den anden Form — saaledes udtalte jeg mig — tilkendegiver, hvad Tinget mener om disse Anliggender. Det var mit principielle Synspunkt, men jeg mente altsaa, at det af formelle Grunde ikke var muligt at opnaa at faa en saadan Tilkendegivelse paa en rimelig Maade, og saaledes udtalte jeg mig til Korrespondenterne. Først bagefter blev det mig klart, at der var en Mulighed for at benytte Forretningsordenens § 21. Det var mig ikke bekendt, og jeg havde ikke forstaaet, at Forretningsordenens § 21 kunde benyttes paa den Maade, som nu foreslaas. Før det første har der vist ikke foreligget en saadan Fremgangsmaade i de 9 Aar, jeg har været Medlem af Tinget, medens vi stadig har haft Interpellationer og sædvanlige Dagsordener, og for det andet er det mig heller ikke bekendt, at en saadan Fremgangsmaade er benyttet under tilsvarende Omstændigheder i lang Tid tilbage i Folketingets Praksis, saa dette Forhold haaber jeg maa blive betragtet som en formildende Omstændighed for, at jeg ikke straks meddelte, at jeg vilde gaa frem efter Folketingets Forretningsordens § 21.

Då jeg nogle Dage efter fremsatte Forslaget til Beslutning i Overensstemmelse med § 21, kom Korrespondenterne paa ny og spurgte mig, hvorledes det hang sammen. Navnlig kom Korrespondenterne fra de konservative Aarhus-Blade og bad mig om en Forklaring, for de ved, at jeg plejer ikke at afgive en offentlig Erklæring til Brug for Pressen og saa 3 Dage efter handle stik i Strid med, hvad jeg har sagt til Offentligheden. Og de fik Forklaringen, og den meddelte de i deres Blade. Det samme gjorde i øvrigt ogsaa „Politiken“, som jo ikke er et politisk Tilhængerblad. Det eneste Blad, mig bekendt, her i Hovedstaden, som har fremsat en ganske forvrænget og tendentiøs Fortolkning af min Handlemaade, er „Berlingske Tidende“ ved sin politiske Redaktør, Hr. Anders Vigen. Alle de andre Redaktører og Journalister, som stadig henvender sig til mig, staar jeg ikke paa nogen nærmere venskabelig Fod med. Redaktør Vigen har jeg hidtil ment at staa ikke blot paa formel Samtalesfod med, men paa venskabelig Selskabsfod, og jeg kan derfor ikke sige andet end, at det har undret mig overmaade at se Redaktør Vigen insinuere i en ledende Artikel i „Ber-